

Pomhaj Bóh

Časopis ewangelskich Serbow

Budyšin, meja 1998
lětnik 48

5

Bože słowo za nas

Njemylće so! Bóh so njeda hanić. Přetož štož čłowjek syje, to budže tež žnjeć. (Ga. 6,7)

To je kóždemu z nas znate: Štóž lutuje při wusywanju ze symjenjom, njetrjeba so džiwać, hdyž jenož mało žnjeje. A kóždy z nas drje při tym tež na to myslí, zo bjez prócy a potu k zlotu njepríndžeš, kaž to přisłowo praji. Ale wo tym nas japoštołow Pawoł powučić no chce. Bližimy so temu, štož je Pawoł z tutym słowom nam prajić chcył, hdyž na to myslimy, zo su naše řeče a skutki kaž symjo, kotřež wusywamy. Naše přecelne abo njepräcelne słowa wu-

budža pola narěčaneho reakciju. A tuta ma so zwjetša po tym, štožsmy ze swojimi słowami „wusyli“. Podobnje je to z našim skutkowanjom. Štož čłowjek syje, to budže tež žnjeć.

Naše hrono počahuje to nětko na naš poměr k Bohu. Někotři měnja, zo móžeja Boha hanić, bjezteho zo ma to někajke scěwki za nich. Naše hrono praji k temu: Njemylće so! Bóh so njeda za směch měć. Štóž jeho hani, čehnje chłostanje na so. Wón njetrjeba so džiwać,

hdyž Bóh na hanjenje ze swojim hněwom wotmołwi.

Hdypak so Bóh hani? Měnju, zo so to jenož z wusměšowanjom Boha njestanje. Hanjenje Boha je tež, hdyž swoje egoistiske zaměry z pobožnymi słowami wobrubimy. Hanjenje Boha je tež, hdyž měnimy, zo móžemy přez naše žiwjenje před Bohom wobstać a zo njetrjebamy wodawanje swojich hrěchow. Potom móžeja so pobožne słowa wužiwać, a tola so z tym Bóh hani. Njeje samo čert při spytowanju Jezusa z pobožnymi słowami přišoł, hdyž praješe: „Syli Boži Syn, skoč dele; přetož napisane je: Wón swojim jandželam tebe dla přikaza; a woni budža tebe na rukomajnosyć, zo byswoju nohu wo žadyn kamjeń njestorči!“ (Mat. 4,6).

Hrono řeči wo Božim chłostanju. Móžemy so prašeć, hdže Boža lubosć wo-

stanje, kotraž so tola w Jezusu Chrystusu wočiwidna pokazuje? W póstnym času smy na to husto myslili: Bóh je swogeho Syna do smjerće dał, dokelž nas tak jara lubuje. Je to z našim hronom wotbyte?

Wězo to to wotbyte njeje. Bóh nas lubuje a nas přiwza. Ale tuta Boža lubosć njeje samozrozumliwa. Njeje samozrozumliwje, zo Bóh nas chudych, hubjenych čłowjekow lubuje. Hdyž nas Bóh tola lubuje, potom ze sameje dobroty a smilnosće. To spóznawši móžemy jenož z wulkej dowěru do Boha wotmołwić – a z našej lubosću k Bohu. Hanjenje Boha a njedžakownosć pak potom žaneho ruma wjac nimatej, ale za to čescenje Boha, tež z našim słowom. Naše hrono chce nas k temu pohnuć a nas před znjewužiwanim Božeje lubosće warnować.

S. Albert

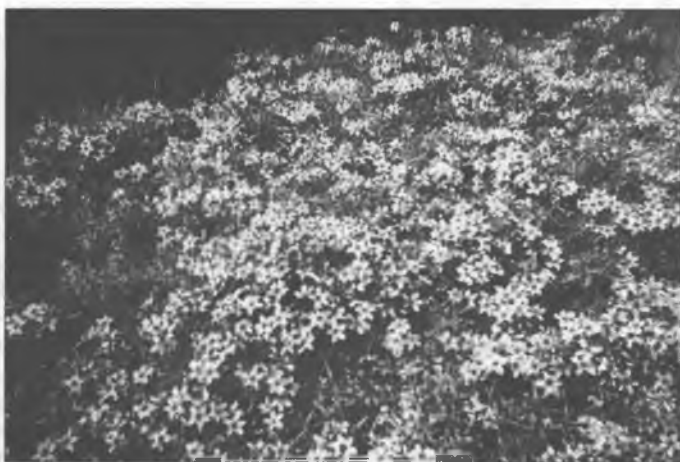

Foto: K. A.

Bogumił Šwjela – wjele lět farar w Dešnje

To je přeco tak było: Štóž je jónu w Dešnje farar był, wosta to čas žiwjenja. Tak je nětčiši farski zastojnik hakle dwacety wot reformacije. Při wšěm dołhim času su dopomnjenki Dešňanow na jich duchownych pak tola rozdźelne. Wo někotrymžkuli so lědma hišće řeči, wo druhich so hač do džensnišeho wjele powěda.

Jedyn z tych, kotřiž su našu wjes a jeje ludži tu wosebje tworili, běše Bogumił Šwjela. Generacije konfirmadow su wot lěta 1913 pola njeho Martina Lutherowy Mały katechizm serbsce wuknyli a mnozy ze staršich znaja kaznje hač do džensnišeho w swojej maćeršćinje. Wón džělaše njesprócni-

wje, zo by rjanu delnjoserbsćinu žiwu zdžerzał a čłowjekam tu njedostatk wzał, zo su porno Němcam zawostaci. Zwučena sada – „Serbsćina je tla jenož dobra, zo by so za bróžnju řečala“ – je jeho wosebje bola. Bohužel njemóžeše wón w Dešnje wostać. 1942 nu zowachu jeho nacije a na nich sluchacy cyrkwinski zarjad, na wotpočink hić. Šwjela bě potom w Durinskej žiwje. Němc je w Němcach doma, wšojedne hač bydli w Rostoku abo Mníchowje, ale za Serba Bogumiła Šwjele běše njesměrnje čežko, druhdže hač we Łužicy žiwu być. Zo je na wróćojězbje do lubowaneho Dešna 20. meje 1948 ⇨

*Žohnowane swjatki
přeje wšitkim čitarjam
redakcija Pomhaj Bóh*

wumrěł, je wjace hač znamjo.

Čezko je, wšo naličić, štož sej tu ludžo na nim wažachu: jeho dušepastyrstwo, wosebje za zawostatych padnjenych, jeho žiwe serbske předowanja, jeho skradžny žort. Dešnján, kotrehož bě napominał, tola Casnik woteběrać, wotmołwi: „Ja tla njemóžu jón čitać!“ Šwjela: „Ty njetrjebaš jón tež čitać, ty dyrbiš jón abonować.“

Jeho najwjětši skutk w Dešnje bě džě tola wobnowjenje rjaneje stareje tykowaneje cyrkwy z 18. lětstotka. Kak je so jemu poradžilo, za to pjenjezy wobstarać a

kak je jemu jeho přećel Mato Kosyk z USA z wjele dolarami pomhał a kak je wón 1937 wosrjedz germanskeho 3. mócnarstwa serbske bibliske hrona na łubje připrawił a židowsku hwězdu nad hłownym zachodom, hdyž sydom kilometrow zdaleny hokaty křiž cyrkwinu wěžu debješe, to wšitko měło so raz na wosebite wašnje hódnoć.

Bogumił Šwjela njeje za byty. Zo su jemu tu w Dešnje pomnik stajili, je derje, wažniše pak je, štož je tu za ludži činił a štož sej wo nim powědaja.

Dieter Schmitt,
farar w Dešnje

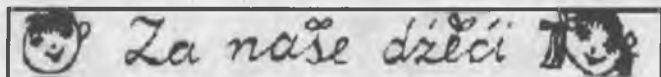
Hana Nowakowa 90 lět

Serbowka Hana Nowakowa z Bjerwałda blisko Hamora woswjeći 27. měrcy swoje 90. narodniny. Dobro to přičina, so ze swojej džowku, woběmaj přichodnymaj džěšcomaj, džesać wnučkami, pjatnaće prawnučkami kaž tež z dalšimi přiwuznymi a přećelemi na narodniskim swjedženju zetkać. Z Rowneho pochadźaca Hana Nowakowa čita hišće wšědnje Lausitzer

Rundschau, hlada na wusyłanja a Bože služby w telewiziji a slucha prawidłownje njedzělu na tři hodzinske serbskorěčne rozhłosowe wusyłanja. Wot swojeho džěcatstwa chodži wona horda w Slepjanskej drasće. Pozawnisća Samostatneje ewangelsko-lutherskeje cyrkwy z Klětnoho přejachu tehorunja zbožě jubilarce.

Tekst a foto: E. B.

Swjatki

Jank, Marka a Michał sedza w kuchni. Wonka so deščuje a deščuje a njecha přestać. Smjerć wostudle to je, tak w kuchni sedžeć a njewědžeć, što činić. Ani mać džensa ničo z nimi njehraje, štož hewak přeco čini. Džensa je mjenujcy džen do swjatkow a mać ma z přihotami wjele džěła. Runje přińdže z wulkej, poľnej nakupowanskej tošu do jstwy. „Wy hišće přeco tu sedziće?“ praji mać a so posměwknje. „Tak powědajće mi tola jónu, kotry je za was najrjeńši swjedžen w lěće?“

Hnydom wołaja wšitcy tře z jedneje huby: „Hody!“ „Hody?“ praša so mać. „Nó haj, jutry a narodniny tež“, měni Marka, a Jank, najmłódsi, doda: „Za mnje je swjateho Mikławša najrjeńši swjedžen, dokelž dóstanu to telko slódkosćow.“ „Haj!“ wołataj tež Marka a Michał. Hižo hdyž na te chłošćenki myslitaj, jimaj sliny běža. „Hmmm, a tež tón kermušny tykanc kóžde lěto, kak je tón přeco dobry!“

Wšitcy tře su sej přezjedni, zo su to te najrjeńše swjedženje. Mać je cyły čas na nich poskała a nětko so

praša: „A što je ze swjatkami?“ Džěci kuleja woči a praja: „Ale, maći, to je tola cyle wostudy džen. Ženje žane dary njedóstanjemy a tež tak ... ně, nam so hody a jutry wjele, wjele lěpje lubja.“ „Ale wěsće da docyła, čehodla swjatki swjećimy a zo bjez swjatkow njebychmy ani hody ani jutry swjećili?“ praša so mać a so posměwknje. Wšitcy tře njewěrjwje na nju hladaja a so džiwaja, što mać tu powěda.

„Swjatki je Bóh wučomnikam mjenujcy nadawk dał, po wšěm swěće poselstwo wo Jezusu rozšěrić. A hdyž to njebychu činili, tu pola nas ženje njebychmy wo tych cyłych krasnych swjedženjach zhonili.“

Tak dokładnje sej to ani Marka ani hólcaj hišće docyła njeběchu přemyslili, ale hdyž to tak je, potom su tež swjatki wažny a rjany swjedžen, tež hdyž njedóstanu žane slódkosće. Za to mějach cyły džen staršich za sebje a móžachu z nimi hry hrać abo pućować. A to bě poprawom runje tak rjenje kaž kopica chłošćenkow, hdyž nic hišće lěpje!

M. Malinkec

Naši wnučkojo chcedža tež žiwi być

Nimale wšědnje docpěwaja nas přez medije zatrašace wobrazy a rozprawy. Hlód, suchota, přirodne katastrofy, wójny, wobswětowe škody z hoberskim rozměrom, eksplozija wobydlerstwa, oconowa džěra a hrožaca rostlinarska klima su tute powěsće. Problemowu bilancu wjasnjeja sčehowace ličby: Wšědnje rosće swětowe wobydlerstwo wo 250 000 čłowjekow, w běhu lěta je to 90 milionow. To je wjace, kaž w zjednočenej Němskej žiwych je. Tola tež wšědnje zahłodni 40 000 ludži, předewšěm džěci, žalostnje. Kóždy džen wotměra 100 do 200 družin zwěrjatow a rostlinow, wudžěła

so 55 000 ha tropiskeho lěsa, wupřestrěwaja so pusciny wo 20 000 ha a wuduje so 100 mio tonow čěrjacych pľunow do powětra, kotrež našu klimu woćopla. Přetrjeba fosilnych energijow (wuhlo, wolij, pľun) w industrij, wobchadže a domjacnosćach kaž tež palne wudžělanje lěsa wuswobodža tute hoberske mnostwa wuhloweho dioxida a metana. Dramatiske nićenje pódy wuhrožuje žiwjenski zakład něhdže 900 mio čłowjekow, předewšěm w Africe, Aziskej a Łačonskej Americje. Hižo džens su jako wobswětowi čěkancy woškoło 10 milionow ludži swoju domiznu zhubili. ↵

Skrótka, my zajedójcimy atmosferu, počezujemy a wurubimy dnowu wodu, myzanjerodźimy a přewužiwamy swětowe morja, my ničimy pódu, palimy lěsy a zahubjamy žiwjensku mnohotu družin a to nic jenož lokalnje, ale zwjetša tež globalnje.

Narysowane problemy su wot čłowjeka činjene a dadža so tehodla z přeměnjnjom našich nastajenskich a zadžerženskich wašnjow tež korigować. Smy my bibliski nadawk w rozprawje wo stworjenju „Činće sebi ju poddanu“ přejara po słowje zrozumili? Čłowjek noweho časa ze swojej wěru do postupa čuješe so powołany, knjejstwo nad zemju přewzać. Njewočakowane možnosti so wuslédžichu. Tak předobu so čłowjeski duch do dalokoscow kosmosa a hač do nutřkowneho atoma. Na čož pak so w dalokej měrje zabu, běše wotwisnosć čłowjeka wot Boha a jeho stwórby, běše wěda wo mjezach čłowjeskeje mocy a wobwliwowanja. Na swěće z dokónčnymi ressourcemi njejsu měritka kaž „přeco wjace, přeco dale, přeco spěšnišo“ na dlěši čas nošne. Wuklukowanje stwórby docpěje swoje hranicy. Mnozy su zabyli, zo njebu zemja nam dowěrjena za bjezmjezne wurubjenje, ale za zamołwite wuchowanje. Tež naši wnučkojo maja prawo na žiwjenjahodny přichod. My dyrbymy so bóle hač hdy předy jako džěl stwórby wopřimnyć. Wuklukowar přirody čłowjek dyrbi nuznje partner přirody być. Naš poměr k stwórbje je předewšěm tehodla myleny, dokelž je wšo naše činjenje a jednanje jenož na krótkodobne wužiwanje pokladow našeje zemje wusměrjene. Tak spalimy wšědnje telko zemskeho wolija, kaž so za 10 000 lět nahromadži. Na druhej stronje poskićuje nam slóncó jenož za štwórc hodžiny wjace energie, hač ju čłowjestwo za jedne lěto trjeba.

My dyrbymy zapřimnyć, zo je naše žiwjenje a skutkowanje dypk docpěło, na ko-

trymž hrozy nam strach, zo myswojske přirodne zakłady zničimy. Předewšěm nje móže so brojerske konsumowe a žiwjenske wašnje bohatych industrijowych krajow na cyłe tučasne a scyła nic na přichodne swětowe wobydlerstwo přenjesć. Wobswětowy kolaps by był hewak předprogramowany.

Bóle hač hdy ma čłowjestwo šansu za přichod, jelizo wuknjemy, přesadzić politiku trajnosće globalnje. Trajne wuwice rěka:

– ressource wužiwanje, kotrež njeje wjetše hač regeneraciski podžěl, – wuswobodjenje wot wobswět počezowacych maćiznow jenož w tej měrje, zo so nje překroči nošnosć wobswětowych mediow na trajnje, – zo dyrbja čłowjeske zapřimnjenja do wobswěta dać přirodže dosć časa za wobnowjenje a stabilizaciju.

Trajne wuwice wopřija wjace sprawnosće mjezwjerom a juhom, chudymi a bohatymi kaž tež mjez něčičšimi a přichodnymi generacijemi. Jenož hdyž redukuja bohate kraje svoju swět wopřijacu potrebu a so intensiwnje za wjace rozdžělenskeje sprawnosće zasadžuja, wobsteja šansy, pomjeńšić hlubinu mjez chudymi a bohatymi krajemi a přewinyc přez chudobu zawinjene zničnje wobswěta přez nadpřetřebanje, palenje lěsa, zničenje pódy a wubuchnjenje wobydlerstwa. Problemy džeznišeho čłowjestwa njezawinuje w přenim rjedze pobrachowaca wěda, ale wjele bóle pobrachowaca zwólniwosć, ju přesadzić do přichoda orientowaceho skutka. Jako typiski příklad za to móže so swětowe zetkanje wo klimu w japonskim Kyotu mjenować, kiž so wuznamjenješe přez rozkoru a pobrachowacu wujednansku wolu mjezynarodneje statoweje zhromadnosće. Wažna šansa za wobškodženu stwórbu a wohroženu klimu so w dalokej měrje zapase. Dyrbi hakle ke katastrofje dóńć, pře-

dy hač čłowjestwo rozum nabudže? Rezignacija by bjezdweła wopačný signal byla. Hladajo na problemowe dimensije čujemy so husto bjezmóćni. Přiwšěm je we wosobinskim wobłuku za každeho jednotlivca kopica možnosćow za prawe zadžerženje z wobswětom. Mnohe małe a wědome kroče wjele ludži móžeja wulke dokonjeć. Tak dyrbjeli so my prócować, zlutniwje z energiju wobchadžeć. Energiju lutowanske lampy, termostatowe wentile, derje čoplotu izolowace rumnosće a zamołwite wužiwanje awta pomjeńšuja klimu wohrožowace emisije wuhlikoweho dioksida šwarnje. Lutować energiju je aktiwny klimowy škit!

Při nakupowanju dyrbjeli my swoje potrebnosće jich wobswětowej skutkownosći přiměrić. Trjebamy požadany produkt woprawdže za swoje žiwjenje? Radzić móžemy kupić produkty, kiž dadža so reparować a dołho wužiwać, kotrež nic naposled wobswět mjenje počezuja. Njetřebawše zawalenja maja so wobeńć.

Ze svojim wusměrjenym naprašowanjom za tajkimi produktami móžemy jako přetřebarjo wliw na producentow wukonjeć.

Tež naše zežiwjenske zwučenosće wuskutkują so na wobswět. Tak je wulki mjasowy konsum z wulkimi polěpšenskimi stratami koplowany. Tež nakup importowanych tworow kaž sada a zeleniny (na př. truskalcow hody) zenamjenja wulku energijowu přetřebu za transport. Samsne plaći za wjele kwětkow, kotrež přiwožuja so k nam z lětađom z Južneje Ameriki. Z wědomym nakupowanjom móžemy wobswětowu přetřebu pomjeńšić.

Předewšěm my křescenjo dyrbjeli wšě možnosće wužić, zasadžowac so za sprawny a měrliwy swět, na kotrymž so stwórbja česci a wuchowa. Mudrosć indianow plaći tež za nas: „Njejsmy našu zemju wot našich wótcow namřeli, ale sej ju jenož wot našich džěćiwu počili.“ **dr. Albert**

Moje serbske pokłady (2)

Lětko po Bartkowej knižce, w léce 1888, čišćachu w Smolerjec čišćerni Handrija Zejlerjowe „Zhromadžene spisy“. Byrnjež su tež hižo 110 lět stare, su tola jara derje zdžeržane. Bjez dziwa, přetož słušachu młodemu serbskemu bohosłowcej. Do každeho zwjazka bě swoje „Hermann Rychtař 1930“ zapisał. Rychtař studowaše teologiju, wosta pak, kaž někotryžkuli druhi mlody nadarjeny Serb, we wójnje. Jeho wudowa, kiž bě rodžena Pawlikec w Njeswaćidle, bě mi tute eksemplary před nimale štyrjomi lětdžesatkami darila.

Běše-li Bartkowa knižka za niše schodženki, tak běchu w léce 1921 wudate „Kwětki“ za horni schođenk ludowych šulow. Do zahrodkarjow, kotřiž serbskim džěćom tónle rjany kwěćel našćipachu, słušeše tež wučer Jurij Wjela-Kubšičanski. Wón bě tehdom z wučerjom w Komorowje pola Rakec, hdžež bě naša mać pola Kružic słužila. Wona přeco wo tym powědaše, kak woblubowany bě Wjele tam. Komorow je poměrnje dołho serbski wostał, na čimž je zawěsće tež Wjelowe sydomlětnje skutkowanje swój podžěl měło. Tež ja na njeho zabyć njemóžu a na to, kak je nam započatk pjećdžesatych lět na serbskej šuli, kiž bě tehdom hišće na Pchalekowej w Budyšinje, z Jurja Wingeroweho „Hronowa“ čitał. Dopominam so tež na to, zo je nas něhdy wučer Brankačk, tón wuznamny serbski dirigent, na městno dowjedł, hdžež bě pječa tón Hronow stał. Tuž słuša wězo Wingerowa kniha do mojich pokładow.

Ach, njejsym hišće ze svojimi „Kwětkami“ doćinil. Chcych hišće rjec, zo bě mje přeco hižo Wóćenaš we wšitkich słowjanskich jazykach, kaž je to w tutej knize wotćišćane, zajimowal a wězo tež powědka wo Hermančanskim ⇔

kowarju, kiž je tak došlo pod Kaponicu dželać dyrbał a so do ródneje wsy nawróciwši džiwał, zo nikoho hižo njeznaje.

Njewěm ani tak prawje, wotkel swoje „Kwětki“ mam, chibazo wot Arnošta Simona. Za nas starych a staršich Serbow je to najjednorša a zwjetša tež prawa wotmołwa, dokelž stej za nas mjeno Simon a serbska kniha bjezmała identiskej.

Prjedy sym Achima Brankačka naspomnił, wón džě je w nowišim čašu tež serbski spěwnik wudał. Moje tři serbske spěwniki pochadžeja z časa Weimarskeje doby – Krawcowe „Zerja“, K.A. Fiedlerjowy „Towaršny spěwnik za serbski lud“ a Krawcowe „Zórleško“. Kelko rjanych pěsnjow, ko-

trež běchu w zańdženej dobjě zabyte abo samo rady njeslyšane, so w tutych třoch knižkach chowa! Džensa steja na polcy kasety a CDje, kotrež sym sej pósłać dał abo sam w Smolerjec kniharni kupił, lute drohoćinki, kotrež serbsku dušu wokřewjeja a mojich Němcow wuča, wuši nastajeć a so džiwać a naposledk bohatu serbsku kulturu slawić. Haj wšak, hač drje Serbja sami wědza, kak bohaći su a kajki hrěch by był, by-li z nami wšitko k rakecam zjěło? Wšako su tež druhe ludy ze swojimi narodnymi pěsnjami a ze spěwanjom swoju řeč a swoju identitu zachowali. Tuž so to tež Serbam poradzić měło.

Hinc Šoŭta
(Pokročowanje slěduje)

Powěšće

Sakska přihotuje krajnu wustajeńcu

Budyšin (epd). Něhdže 100 000 wopytowarjow wočakuja na přenjejskej sakskej krajnej wustajeńcy, kotraž wotměje so wot 13. junija do 18. oktobra w cistercienskim klóštrje Marijina hwězda w Pančicach-Kukowje. Za to ma so přeni króć wot jeho založenja před 750 lětami zawrjeny wobwod klóštra, klawsura, zjawnosći přistupnić, rjekny zamolwita za wustajeńcu Ju-

dith Oexle 12. měrca před žurnalistami. Ekspozicija skići dohlad do sakskich krajnych stawiznow wot slowjanskich započatkow w sedmym lětstotku hač do spočatka 19. lětstotka.

Wustajeńca wobruhi so po słowach Oexle z wjacorymi stotkami zarjadowanjemi. Jenož w rumnosćach klóštra je jednaće koncertow z počahami k nabožnym wobsaham planowanych. 23. junija su tež w klóštrje ekumeniske kemše z biskopom Drježdžansko-Mišnjanskeje diecezy, Joachim Reineltom, a ze sakskim biskopom Volkerom Kreßom předwidzane.

Serbski cyrkwinski dzeń

Kaž kóždy lěto chcemy zaso naš serbski ewangelski cyrkwinski dzeń swječić. Za lětuši swjedžen smy na **20. a 21. junija do Brjazyny** w Delnjejskej Łužicy přeprašeni. Njedźelu, 21. junija, chcemy tam zhradnje z busom jěć. Program wozjewimy w přichodnym čisle PB. Prošu přizjewće so prawje bórce pola:

Měrcina Wirtha
Čornobohska 12
02625 Budyšin
Telefon 03591-60 53 71

Přeprašujemy

03.5. – 3. njedźela po jutrach

10.00 hodź. kemše z konfirmaciju a z Božim wotkazanjom w Budyšinje w Michałskej (sup. Albert)

11.45 hodź. nutrnosć w rozhłosu (sup. Albert)

13.30 hodź. kemše w Budestecach (sup. Albert)

09.5. – sobota

15.00 hodź. wosadne popołdnje w Hodźiju (sup. Albert)

10.5. – 4. njedźela po jutrach

10.30 hodź. kemše w Spalach (sup. Albert)

13.5. – srjeda

15.00 hodź. wosadne popołdnje w Čisku (sup. Albert)

16.5. – sobota

15.00 hodź. wosadne popołdnje w Delnim Wujězdze (sup. Albert)

17.5. – 5. njedźela po jutrach

8.30 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Poršicach (farar Malink)

11.45 hodź. nutrnosć w rozhłosu (sup. Albert)

14.00 hodź. delnjoserbske kemše w Dešnj (předar Frahnaw)

23.5. – sobota

15.00 hodź. wosadne popołdnje w Barće (sup. Albert)

24.5. – 6. njedźela po jutrach

11.45 hodź. nutrnosć w rozhłosu (farar Malink)

27.5. – srjeda

15.00 hodź. wosadne popołdnje we Wochozach (sup. Albert)

31.5. – 1. dzeń swjatkow

11.45 hodź. nutrnosć w rozhłosu (sup. Albert)

01.6. – 2. dzeń swjatkow

10.00 hodź. kemše w Budyšinje w Michałskej (sup. Albert)

14.00 hodź. delnjoserbske kemše w Turjeju (farar Hupac)

03.6. – srjeda

14.30 hodź. wosadne popołdnje w Minakale (sup. Albert)

04.6. – štwórtk

15.00 hodź. wosadne popołdnje w Brětni (sup. Albert)

07.6. – swjata Trojica

9.30 hodź. delnjoserbske kemše w Hochozach (předar Frahnaw)

11.00 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Slepom (sup. Albert)

11.45 hodź. nutrnosć w rozhłosu (sup. na w. Wirth)

13.30 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Budestecach (sup. Albert)

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow; wudawaćel a zamolwity: Serbski wosadny zwjazk, adresa redakcije/Adresse der Redaktion: Jerjowa/Heringstraße 15, 02625 Budyšin/Bautzen; Postvertriebsnummer: F 13145; zamolwity redaktor: superintendent Siegfried Albert (tel./fax: 03591/481280); cišć: Lausitzer Druck- und Verlagshaus GmbH/Serbska cišćernja, Hornčerska/Topferstraße 35, 02625 Budyšin/Bautzen, zhotowjenje a rozšěrjenje časopisa Pomhaj Bóh podpěrnje Domowina-Verlag GmbH Ludowe nakładnistwo Domowina, Sukelnska/Tuchmacherstraße 27, 02625 Budyšin/Bautzen; Pomhaj Bóh wuchadza jonkróć za měsac. Lětny abonement plaći 10 hriwnow. Přinoški a dary na konto: Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen, Nr. 1000 028 450, Kreissparkasse Bautzen, BLZ 855 500 00